

Slovenska izdaja

Informacije in objave

Letnik 61

28. maj 2018

Vsebina

IV Informacije

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

Sodišče Evropske unije

2018/C 182/01	Zadnje objave Sodišča Evropske unije v <i>Uradnem listu Evropske unije</i>	1
---------------	--	---

V Objave

SODNI POSTOPKI

Sodišče

2018/C 182/02	Zadeva C-80/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 6. februarja 2018 – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado in Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	2
2018/C 182/03	Zadeva C-81/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 6. februarja 2018 – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado	3
2018/C 182/04	Zadeva C-82/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 6. februarja 2018 – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado in Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	4
2018/C 182/05	Zadeva C-83/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 7. februarja 2018 – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado	6
2018/C 182/06	Zadeva C-97/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Rechtbank Noord-Nederland (Nizozemska) 12. februarja 2018 – Openbaar Ministerie/ET	7

2018/C 182/07	Zadeva C-99/18 P: Pritožba, ki jo je FTI Touristik GmbH vložila 12. februarja 2018 zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi senat) z dne 30. novembra 2017 v zadevi T-475/16, FTI Touristik GmbH/Urad Evropske unije za intelektualno lastnino	8
2018/C 182/08	Zadeva C-130/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Amtsgericht Düsseldorf (Nemčija) 19. februarja 2018 – flightright GmbH/Eurowings GmbH	8
2018/C 182/09	Zadeva C-134/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgija) 19. februarja 2018 – Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeit-sverzekering (Riziv)	9
2018/C 182/10	Zadeva C-143/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Landgericht Bonn (Nemčija) 23. februarja 2018 – Antonio Romano, Lidia Romano/DSL Bank	9
2018/C 182/11	Zadeva C-160/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemska) 28. februarja 2018 – X BV/Staatssecretaris van Financiën	10
2018/C 182/12	Zadeva C-163/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Rechtbank Noord-Nederland (Nizozemska) 1. marca 2018 – HQ, IP, čigar zakonita zastopnica je HQ, JO/Aegean Airlines SA . . .	11
2018/C 182/13	Zadeva C-179/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Arbeidsrechtbank Gent (Belgija) 7. marca 2018 – Ronny Rohart/Federale Pensioendienst	12
2018/C 182/14	Zadeva C-180/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Consiglio di Stato (Italija) 9. marca 2018 – Agrenergy Srl/Ministero dello Sviluppo Economico	12
2018/C 182/15	Zadeva C-184/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalska) 12. marca 2018 – Fazenda Pública/Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira	13
2018/C 182/16	Zadeva C-185/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 9. marca 2018 – Oro Efectivo S.L./Diputación Foral de Bizkaia	13
2018/C 182/17	Zadeva C-192/18: Tožba, vložena 15. marca 2018 – Evropska komisija/Republika Poljska	14
2018/C 182/18	Zadeva C-201/18: Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Cour d'appel de Mons (Belgija) 19. marca 2018 – Mydibel SA/État belge	15
2018/C 182/19	Zadeva C-206/18: Tožba, vložena 23. marca 2018 – Evropska komisija/Republika Poljska	16
2018/C 182/20	Zadeva C-221/18 P: Pritožba, ki jo je Électricité de France (EDF) 27. marca 2018 vložila zoper sodbo Splošnega sodišča (tretji senat) z dne 16. januarja 2018 v zadevi T-747/15, EDF/Komisija	17
2018/C 182/21	Zadeva C-247/18 P: Pritožba, ki jo je 9. aprila 2018 vložila Italijanska republika zoper sodbo Splošnega sodišča (peti senat) z dne 25. januarja 2018 v zadevi T-91/16, Italija/Komisija	18
 Splošno sodišče		
2018/C 182/22	Zadeva T-271/10 RENV: Sodba Splošnega sodišča z dne 11. aprila 2018 – H/Svet (Skupna zunanja in varnostna politika — Dodeljeni nacionalni član osebja pri EUPM v Bosni in Hercegovini — Sklep o premestitvi — Pristojnost vodje EUPM, da odloči o premestitvi dodeljenega nacionalnega člana osebja — Obveznost obrazložitve — Zloraba pooblastil — Očitna napaka pri presoji — Psihično nadlegovanje)	20

2018/C 182/23	Zadeva T-274/15: Sodba Splošnega sodišča z dne 10. aprila 2018 – Alcogroup in Alcodis/Komisija (Ničnostna tožba — Konkurenca — Omejevalni sporazumi — Trg bioetanola in etanola — Upravni postopek — Sklep o odreditvi preiskave — Preiskovalna pooblastila Komisije — Varstvo zaupnosti komunikacije med odvetniki in strankami — Dokumenti, izmenjani po predhodni preiskavi — Zavrnitev Komisije, da se postopki za ugotavljanje kršitev prekinejo — Akt, zoper katerega ni pravnega sredstva — Nedopustnost)	20
2018/C 182/24	Zadeva T-732/16 R: Sklep predsednika Splošnega sodišča z dne 22. marca 2018 – Valencia Club de Fútbol/Komisija (Začasna odredba — Državne pomoči — Pomoči, ki jih je Španija dodelila nekaterim profesionalnim nogometnim klubom — Državno poroštvo, ki ga da javni subjekt — Sklep o razglasitvi nezdržljivosti pomoči z notranjim trgom — Predlog za odlog izvršitve — Neobstoj nujnosti)	21
2018/C 182/25	Zadeva T-766/16 R: Sklep predsednika Splošnega sodišča z dne 22. marca 2018 – Hércules Club de Fútbol/Komisija (Začasna odredba — Državne pomoči — Pomoči, ki jih je Španija dodelila nekaterim profesionalnim nogometnim klubom — Državno poroštvo, ki ga da javni subjekt — Sklep o razglasitvi nezdržljivosti pomoči z notranjim trgom — Predlog za odlog izvršitve — Neobstoj nujnosti)	22
2018/C 182/26	Zadeva T-361/17: Sklep Splošnega sodišča z dne 21. marca 2018 – Eco Bat Technologies in drugi/Komisija (Ničnostna tožba — Omejevalni sporazumi — Trg za recikliranje avtomobilskih akumulatorjev — Odločba o popravku odločbe o ugotovitvi kršitve člena 101 PDEU in naložitvi glob — Rok za vložitev tožbe — Začetek — Zamuda — Nedopustnost)	22
2018/C 182/27	Zadeva T-574/17: Sklep Splošnega sodišča z dne 21. marca 2018 – UD/Komisija (Javni uslužbenci — Upravičenec do družinske pokojnine — Socialna varnost — Zavrnitev vloge za predhodno odobritev povračila nekaterih zdravstvenih stroškov — Nova vloga — Izključno potrditveni akt — Rok za vložitev tožbe — Nedopustnost)	23
2018/C 182/28	Zadeva T-34/18: Tožba, vložena 24. januarja 2018 – Giove Gas/EUIPO – Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)	23
2018/C 182/29	Zadeva T-135/18: Tožba, vložena 5. marca 2018 – Szegedi/Parlament	24
2018/C 182/30	Zadeva T-198/18: Tožba, vložena 16. marca 2018 – Chrysses Demetriades & Co. in Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co/Svet in drugi	26
2018/C 182/31	Zadeva T-203/18: Tožba, vložena 23. marca 2018 – VQ/ECB	26
2018/C 182/32	Zadeva T-219/18: Tožba, vložena 30. marca 2018 – Piaggio & C./EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group (Ciclomotori)	28
2018/C 182/33	Zadeva T-228/18: Tožba, vložena 5. aprila 2018 – Transtec/Komisija	29

IV

(Informacije)

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

SODIŠČE EVROPSKE UNIJE

Zadnje objave Sodišča Evropske unije v Uradnem listu Evropske unije*(2018/C 182/01)***Zadnja objava**

UL C 166, 14.5.2018

Prejšnje objave

UL C 161, 7.5.2018

UL C 152, 30.4.2018

UL C 142, 23.4.2018

UL C 134, 16.4.2018

UL C 123, 9.4.2018

UL C 112, 26.3.2018

Ta besedila so na voljo na:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Objave)

SODNI POSTOPKI

SODIŠČE

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 6. februarja 2018 – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado in Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

(Zadeva C-80/18)

(2018/C 182/02)

Jezik postopka: španščina

Predložitevno sodišče

Tribunal Supremo

Stranke v postopku v glavni stvari

Kasacijska pritožnica: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Nasprotni stranki v postopku s kasacijsko pritožbo: Administración General del Estado in Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije v povezavi s členoma 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki določata temeljni načeli enakosti in prepovedi diskriminacije, ki se odražata v členu 3(1) in (2) Direktive 2009/72/ES⁽¹⁾, katerega cilj je med drugim vzpostaviti konkurenčen in nediskriminatoren trg električne energije, na katerega se lahko poseže le zaradi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, nasprotuje uvedbi nekaterih davkov, ki bremenijo izključno podjetja, ki proizvajajo električno energijo in uporabljajo jedrsko energijo, kadar glavni cilj takšnih davkov ni varovanje okolja, ampak povečanje dohodkov finančnega sistema električne energije, tako da ta podjetja v primerjavi drugimi podjetji, ki izvajajo isto dejavnost, nosijo večjo obremenitev pri financiranju primanjkljaja tarifnih prihodkov?
2. Ali evropska zakonodaja na konkurenčnem in nediskriminatornem trgu električne energije dovoljuje uvedbo okoljskih davkov, ki ob upoštevanju preambule zakona temeljijo na onesnaževanju, ki je značilno za jedrsko dejavnost, ne da bi se določila konkretna ureditev, tako da za davek na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov ni zavezujoče zakonske določbe, ki bi urejala, katere stroške je treba kriti, in prav tako ni zavezujoče zakonske določbe glede skladiščenja radioaktivnih odpadkov, saj so stroški upravljanja in skladiščenja že pokriti z drugimi dajatvami, pri tem pa ni jasno določen namen porabe prihodkov od teh davkov, navedena podjetja pa morajo prevzeti odgovornost tretjim do višine 1 200 milijonov?
3. Ali se izpolni zahteva iz člena 3(2) navedene Direktive, naj bodo obveznosti, ki jih je treba naložiti na podlagi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, jasno določene, pregledne, nediskriminatorne in preverljive, kadar okoljski cilji in značilnosti okoljskih davkov niso podrobno urejeni z zavezujočimi zakonskimi določbami?

4. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, načeli enakosti in prepovedi diskriminacije iz členov 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter člena 3 in 5 Direktive 2005/89/ES ⁽²⁾ s tem, ko želijo zagotoviti „pravilno delovanje notranjega trga z električno energijo“ in pozivajo države članice, naj zagotovijo „da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, niso diskriminatorni ter ne predstavljajo nesorazmernih obremenitev za udeležence na trgu“, nasprotujejo nacionalni ureditvi, ki financiranje primanjkljaja v tarifnih prihodkih prenese na vsa podjetja v sektorju električne energije, vendar pa jedrskim elektrarnam (ki niso hidroelektrarne, ki štejejo med uporabnike obnovljivih naravnih virov) naloži posebej visoka davčna bremena, tako da imajo večjo davčno obremenitev, kot druga podjetja, ki delujejo na trgu električne energije in niso zavezana za plačilo teh dajatev, čeprav nekatera med njimi bolj onesnažujejo, te dajatve pa utemeljuje z varstvom okolja zaradi nevarnosti in negotovosti jedrske dejavnosti, ne da bi opredelila stroške ali določila, naj se ti davki uporabijo za varstvo okolja, čeprav sta upravljanje in skladiščenje odpadkov že pokrita z drugimi dajatvami, jedrske elektrarne pa odškodninsko odgovarjajo tretjim, v delu, v katerem ta ureditev izkrivlja konkurenco, ki se zahteva na liberaliziranem notranjem trgu, saj daje prednost drugim proizvajalcem električne energije, ki niso zavezani za plačilo teh okoljskih davkov, če uporabljajo vire, ki proizvedejo več onesnaževanja?
5. Ali člen 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, in sicer „načelo plača povzročitelj obremenitve“, nasprotuje davku na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov pri proizvodnji električne energije v jedrskih elektrarnah, za plačilo katerega je zavezan le sektor proizvodnje električne energije iz jedrskih virov, izključeni pa so vsi drugi sektorji, ki bi lahko proizvedli take odpadke, tako da druga podjetja, ki opravljajo dejavnost, pri kateri se uporabljajo jedrske surovine ali viri, davkov ne plačujejo, čeprav vplivajo na vidik okolja, ki ga je treba zaščititi?

⁽¹⁾ Direktiva 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 2003/54/ES (UL 2009, L 211, str. 55).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/89/ES z dne 18. januarja 2006 o ukrepih za zagotavljanje zanesljivosti oskrbe z električno energijo in naložb v infrastrukturo (UL 2006, L 33, str. 22).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 6. februarja 2018 – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado

(Zadeva C-81/18)

(2018/C 182/03)

Jezik postopka: španščina

Predložitveno sodišče

Tribunal Supremo

Stranki v postopku v glavni stvari

Kasacijska pritožnica: Endesa Generación, S.A.

Nasprotna stranka v postopku s kasacijsko pritožbo: Administración General del Estado

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije v povezavi s členoma 20 in 21 Listine [Evropske unije] o temeljnih pravicah, ki določata temeljni načeli enakosti in prepovedi diskriminacije, ki se odražata v členu 3(1) in (2) Direktive 2009/72/ES ⁽¹⁾, katerega cilj je med drugim vzpostaviti konkurenčen in nediskriminatoren trg električne energije, na katerega se lahko poseže le zaradi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, nasprotuje uvedbi nekaterih davkov, ki bremenijo le podjetja, ki proizvajajo električno energijo in uporabljajo jedrsko energijo, kadar resnični cilj takšnih davkov ni varovanje okolja, ampak povečanje dohodkov finančnega sistema električne energije, tako da ta podjetja v primerjavi z drugimi podjetji, ki izvajajo isto dejavnost, nosijo večjo obremenitev pri financiranju primanjkljaja v tarifnih prihodkov?

2. Ali navedena evropska zakonodaja na konkurenčnem in nediskriminatornem trgu električne energije nasprotuje uvedbi okoljskih davkov, ki ob upoštevanju preambule zakona temeljijo na onesnaževanju, ki je značilno za jedrsko dejavnost, ne da bi se določila konkretna ureditev, tako da za davek na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov ni zavezujoče zakonske določbe, ki bi urejala, katere stroške je treba kriti, in prav tako ni zavezujoče zakonske določbe glede skladiščenja radioaktivnih odpadkov, saj so stroški upravljanja in skladiščenja že pokriti z drugimi dajatvami, pri tem pa ni jasno določen namen porabe prihodkov od teh davkov, navedena podjetja pa morajo prevzeti odgovornost tretjim do višine 1 200 milijonov?
3. Ali člen 3(2) Direktive 2009/72/ES, v skladu s katerim morajo biti posebne obveznosti, ki jih ima industrija proizvodnje jedrske energije in ki jih je treba naložiti na podlagi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, jasno določene, pregledne, nediskriminatorne in preverljive, nasprotuje davkom, uvedenim z zakonom 15/2012, kadar okoljski cilji in značilnosti okoljskih davkov niso podrobno urejeni z zavezujočimi zakonskimi določbami?
4. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, načeli enakosti in prepovedi diskriminacije iz členov 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter člena 3 in 5 Direktive 2005/89/ES ⁽²⁾ s tem, ko želijo zagotoviti „pravilno delovanje notranjega trga z električno energijo“ in pozivajo države članice, naj zagotovijo „da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, niso diskriminatorni ter ne predstavljajo nesorazmernih obremenitev za udeležence na trgu“, nasprotujejo nacionalni ureditvi – ki financiranje primanjkljaja v tarifnih prihodkih prenese na vsa podjetja v sektorju električne energije, vendar pa jedrskim elektrarnam (ki niso hidroelektrarne, ki štejejo med uporabnike obnovljivih naravnih virov), naloži posebej visoka davčna bremena, tako da imajo večjo davčno obremenitev, kot druga podjetja, ki delujejo na trgu električne energije in niso zavezana za plačilo teh dajatev, čeprav nekatera med njimi bolj onesnažujejo, te dajatve pa utemljuje z varstvom okolja zaradi nevarnosti in negotovosti jedrske dejavnosti, ne da bi opredelila stroške ali določila, naj se ti davki uporabijo za varstvo okolja, čeprav so stroški upravljanja in skladiščenje odpadkov že pokriti z drugimi dajatvami, jedrske elektrarne pa odškodninsko odgovarjajo tretjim – v delu v katerem ta ureditev izkrivlja konkurenco, ki se zahteva na liberaliziranem notranjem trgu, saj daje prednost drugim proizvajalcem električne energije, ki niso zavezani za plačilo teh okoljskih davkov, čeprav za proizvodnjo uporabljajo vire, ki bolj onesnažujejo?
5. Ali člen 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, in sicer „načelo plača povzročitelj obremenitve“, nasprotuje davku na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov pri proizvodnji električne energije v jedrskih elektrarnah, za plačilo katerega je zavezan le sektor proizvodnje električne energije iz jedrskih virov, izključeni pa so vsi drugi sektorji, ki bi lahko proizvedli take odpadke, tako da druga podjetja, ki opravljajo dejavnost, pri kateri se uporabljajo jedrske surovine ali viri, davkov ne plačujejo, čeprav vplivajo na vrednote varstva okolja?

⁽¹⁾ Direktiva 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 2003/54/ES (UL 2009, L 211, str. 55).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/89/ES z dne 18. januarja 2006 o ukrepih za zagotavljanje zanesljivosti oskrbe z električno energijo in naložb v infrastrukturo (UL 2006, L 33, str. 22).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 6. februarja 2018 – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado in Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

(Zadeva C-82/18)

(2018/C 182/04)

Jezik postopka: španščina

Predložitevno sodišče

Tribunal Supremo

Stranke v postopku v glavni stvari

Kasacijska pritožnica: Endesa Generación, S.A.

Nasprotni stranki v postopku s kasacijsko pritožbo: Administración General del Estado in Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije v povezavi s členoma 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki določata temeljni načeli enakosti in prepovedi diskriminacije, ki se odražata v členu 3(1) in (2) Direktive 2009/72/ES ⁽¹⁾, katerega cilj je med drugim vzpostaviti konkurenčen in nediskriminatoren trg električne energije, na katerega se lahko poseže le zaradi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, nasprotuje uvedbi nekaterih davkov, ki bremenijo izključno podjetja, ki proizvajajo električno energijo in uporabljajo jedrsko energijo, kadar glavni cilj takšnih davkov ni varovanje okolja, ampak povečanje dohodkov finančnega sistema električne energije, tako da ta podjetja v primerjavi drugimi podjetji, ki izvajajo isto dejavnost, nosijo večjo obremenitev pri financiranju primanjkljaja tarifnih prihodkov?
2. Ali evropska zakonodaja na konkurenčnem in nediskriminatornem trgu električne energije dovoljuje uvedbo okoljskih davkov, ki ob upoštevanju preambule zakona temeljijo na onesnaževanju, ki je značilno za jedrsko dejavnost, ne da bi se določila konkretna ureditev, tako da za davek na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov ni zavezujoče zakonske določbe, ki bi urejala, katere stroške je treba kriti, in prav tako ni zavezujoče zakonske določbe glede skladiščenja radioaktivnih odpadkov, saj so stroški upravljanja in skladiščenja že pokriti z drugimi dajatvami, pri tem pa ni jasno določen namen porabe prihodkov od teh davkov, navedena podjetja pa morajo prevzeti odgovornost tretjim do višine 1 200 milijonov?
3. Ali se izpolni zahteva iz člena 3(2) navedene Direktive, naj bodo obveznosti, ki jih je treba naložiti na podlagi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, jasno določene, pregledne, nediskriminatorne in preverljive, kadar okoljski cilji in značilnosti okoljskih davkov niso podrobno urejeni z zavezujočimi zakonskimi določbami?
4. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, načeli enakosti in prepovedi diskriminacije iz členov 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter člena 3 in 5 Direktive 2005/89/ES ⁽²⁾ s tem, ko želijo zagotoviti „pravilno delovanje notranjega trga z električno energijo“ in pozivajo države članice, naj zagotovijo „da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, niso diskriminatorni ter ne predstavljajo nesorazmernih obremenitev za udeležence na trgu“, nasprotujejo nacionalni ureditvi, ki financiranje primanjkljaja v tarifnih prihodkih prenese na vsa podjetja v sektorju električne energije, vendar pa jedrskim elektrarnam (ki niso hidroelektrarne, ki štejejo med uporabnike obnovljivih naravnih virov) naloži posebej visoka davčna bremena, tako da imajo večjo davčno obremenitev, kot druga podjetja, ki delujejo na trgu električne energije in niso zavezana za plačilo teh dajatev, čeprav nekatera med njimi bolj onesnažujejo, te dajatve pa utemeljuje z varstvom okolja zaradi nevarnosti in negotovosti jedrske dejavnosti, ne da bi opredelila stroške ali določila, naj se ti davki uporabijo za varstvo okolja, čeprav sta upravljanje in skladiščenje odpadkov že pokrita z drugimi dajatvami, jedrske elektrarne pa odškodninsko odgovarjajo tretjim, v delu, v katerem ta ureditev izkrivlja konkurenco, ki se zahteva na liberaliziranem notranjem trgu, saj daje prednost drugim proizvajalcem električne energije, ki niso zavezani za plačilo teh okoljskih davkov, če uporabljajo vire, ki proizvedejo več onesnaževanja?

5. Ali člen 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, in sicer „načelo plača povzročitelj obremenitve“, nasprotuje davku na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov pri proizvodnji električne energije v jedrskih elektrarnah, za plačilo katerega je zavezan le sektor proizvodnje električne energije iz jedrskih virov, izključeni pa so vsi drugi sektorji, ki bi lahko proizvedli take odpadke, tako da druga podjetja, ki opravljajo dejavnost, pri kateri se uporabljajo jedrske surovine ali viri, davkov ne plačujejo, čeprav vplivajo na vidik okolja, ki ga je treba zaščititi?

⁽¹⁾ Direktiva 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 2003/54/ES (UL 2009, L 211, str. 55).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/89/ES z dne 18. januarja 2006 o ukrepih za zagotavljanje zanesljivosti oskrbe z električno energijo in naložb v infrastrukturo (UL 2006, L 33, str. 22).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 7. februarja 2018 – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado

(Zadeva C-83/18)

(2018/C 182/05)

Jezik postopka: španščina

Predložitveno sodišče

Tribunal Supremo

Stranki v postopku v glavni stvari

Kasacijska pritožnica: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U

Nasprotna stranka v postopku s kasacijsko pritožbo: Administración General del Estado

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije v povezavi s členoma 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki določata temeljni načeli enakosti in prepovedi diskriminacije, ki se odražata v členu 3(1) in (2) Direktive 2009/72/ES ⁽¹⁾, katerega cilj je med drugim vzpostaviti konkurenčen in nediskriminatoren trg električne energije, na katerega se lahko poseže le zaradi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, nasprotuje uvedbi nekaterih davkov, ki bremenijo izključno podjetja, ki proizvajajo električno energijo in uporabljajo jedrsko energijo, kadar glavni cilj takšnih davkov ni varovanje okolja, ampak povečanje dohodkov finančnega sistema električne energije, tako da ta podjetja v primerjavi drugimi podjetji, ki izvajajo isto dejavnost, nosijo večjo obremenitev pri financiranju primanjkljaja tarifnih prihodkov?
2. Ali evropska zakonodaja na konkurenčnem in nediskriminatornem trgu električne energije dovoljuje uvedbo okoljskih davkov, ki ob upoštevanju preambule zakona temeljijo na onesnaževanju, ki je značilno za jedrsko dejavnost, ne da bi se določila konkretna ureditev, tako da za davek na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov ni zavezujoče zakonske določbe, ki bi urejala, katere stroške je treba kriti, in prav tako ni zavezujoče zakonske določbe glede skladiščenja radioaktivnih odpadkov, saj so stroški upravljanja in skladiščenja že pokriti z drugimi datjavami, pri tem pa ni jasno določen namen porabe prihodkov od teh davkov, navedena podjetja pa morajo prevzeti odgovornost tretjim do višine 1 200 milijonov?
3. Ali se izpolni zahteva iz člena 3(2) navedene Direktive, naj bodo obveznosti, ki jih je treba naložiti na podlagi splošnega gospodarskega interesa, kamor spada varstvo okolja, jasno določene, pregledne, nediskriminatorne in preverljive, kadar okoljski cilji in značilnosti okoljskih davkov niso podrobno urejeni z zavezujočimi zakonskimi določbami?

4. Ali načelo „plača povzročitelj obremenitve“ iz člena 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, načeli enakosti in prepovedi diskriminacije iz členov 20 in 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter člena 3 in 5 Direktive 2005/89/ES ⁽²⁾ s tem, ko želijo zagotoviti „pravilno delovanje notranjega trga z električno energijo“ in pozivajo države članice, naj zagotovijo „da ukrepi, sprejeti v skladu s to direktivo, niso diskriminatorni ter ne predstavljajo nesorazmernih obremenitev za udeležence na trgu“, nasprotujejo nacionalni ureditvi, ki financiranje primanjkljaja v tarifnih prihodkih prenese na vsa podjetja v sektorju električne energije, vendar pa jedrskim elektrarnam (ki niso hidroelektrarne, ki štejejo med uporabnike obnovljivih naravnih virov) naloži posebej visoka davčna bremena, tako da imajo večjo davčno obremenitev, kot druga podjetja, ki delujejo na trgu električne energije in niso zavezana za plačilo teh dajatev, čeprav nekatera med njimi bolj onesnažujejo, te dajatve pa utemeljuje z varstvom okolja zaradi nevarnosti in negotovosti jedrske dejavnosti, ne da bi opredelila stroške ali določila, naj se ti davki uporabijo za varstvo okolja, čeprav sta upravljanje in skladiščenje odpadkov že pokrita z drugimi dajatvami, jedrske elektrarne pa odškodninsko odgovarjajo tretjim, v delu, v katerem ta ureditev izkrivlja konkurenco, ki se zahteva na liberaliziranem notranjem trgu, saj daje prednost drugim proizvajalcem električne energije, ki niso zavezani za plačilo teh okoljskih davkov, če uporabljajo vire, ki proizvedejo več onesnaževanja?
5. Ali člen 191(2) Pogodbe o delovanju Evropske unije, in sicer „načelo plača povzročitelj obremenitve“, nasprotuje davku na proizvodnjo izrabljenega jedrskega goriva in radioaktivnih odpadkov pri proizvodnji električne energije v jedrskih elektrarnah, za plačilo katerega je zavezan le sektor proizvodnje električne energije iz jedrskih virov, izključeni pa so vsi drugi sektorji, ki bi lahko proizvedli take odpadke, tako da druga podjetja, ki opravljajo dejavnost, pri kateri se uporabljajo jedrske surovine ali viri, davkov ne plačujejo, čeprav vplivajo na vidik okolja, ki ga je treba zaščititi?

⁽¹⁾ Direktiva 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 2003/54/ES (UL 2009, L 211, str. 55).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/89/ES z dne 18. januarja 2006 o ukrepih za zagotavljanje zanesljivosti oskrbe z električno energijo in naložb v infrastrukturo (UL 2006, L 33, str. 22).

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Rechtbank Noord-Nederland (Nizozemska)
12. februarja 2018 – Openbaar Ministerie/ET**

(Zadeva C-97/18)

(2018/C 182/06)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Rechtbank Noord-Nederland, Standort Leeuwarden

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Openbaar Ministerie

Tožena stranka: ET

Vprašnji za predhodno odločanje

1. Ali je mogoče člen 12(1) Okvirnega sklepa 2006/783/PNZ ⁽¹⁾ razlagati tako, da je mogoče – kadar se na Nizozemskem izvrši odredba o zaplembi, ki jo je prenesla država izdajateljica – uporabiti uklonilni zapor v smislu člena 577 zakonika o kazenskem postopku, med drugim ob upoštevanju odločbe Hoge Raad z dne 20. decembra 2011 ⁽²⁾, v skladu s katero je treba uklonilni zapor šteti za kazen v smislu člena 7(1) EKČP?

2. Ali je za možnost uporabe uklonilnega zapora pomembno, ali je uporaba uklonilnega zapora mogoča tudi na podlagi prava države izdajateljice?

⁽¹⁾ Okvirni sklep Sveta 2006/783/PNZ z dne 6. oktobra 2006 o uporabi načela vzajemnega priznavanja odredb o zaplemi (UL L 328, 2006, str. 59).

⁽²⁾ NL:HR:2011:BP:9449

Pritožba, ki jo je FTI Touristik GmbH vložila 12. februarja 2018 zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi senat) z dne 30. novembra 2017 v zadevi T-475/16, FTI Touristik GmbH/Urad Evropske unije za intelektualno lastnino

(Zadeva C-99/18 P)

(2018/C 182/07)

Jezik postopka: nemščina

Stranke

Pritožnica: FTI Touristik GmbH (zastopnica: A. Parr, odvetnica)

Druge stranke v postopku: Urad Evropske unije za intelektualno lastnino, Harald Prantner in Daniel Giersch

Predloga

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- sodbo osmega senata Splošnega sodišča z dne 30. novembra 2017 (T-475/16) razveljavi;
- EUIPO naloži plačilo stroškov postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica trdi, da sodba Splošnega sodišča temelji na kršitvi člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009.⁽¹⁾ Sodba naj ne bi bila zadostno obrazložena. Upoštevanje naj ne bi bile vse dejanske okoliščine, katerih medsebojna povezava je potrebna za presojo verjetnosti zmede. To naj bi pomenilo napačno uporabo prava.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)).

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Amtsgericht Düsseldorf (Nemčija)
19. februarja 2018 – flihtright GmbH/Eurowings GmbH**

(Zadeva C-130/18)

(2018/C 182/08)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Amtsgericht Düsseldorf

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: flihtright GmbH

Tožena stranka: Eurowings GmbH

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je treba člen 5(1)(c)(iii) Uredbe (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91⁽¹⁾ (v nadaljevanju: Uredba o pravicah potnikov) razlagati tako, da ne obstaja pravica do odškodnine pri odpovedi manj kot sedem dni pred odhodom leta po voznem redu niti takrat, kadar potnik zaradi spremembe poti izgubi skupaj manj kot tri, vendar več kot dve uri, ker je bilo pri dejanskem času prihoda glede na predviden čas prihoda več kot dve, vendar manj kot tri ure zamude?

⁽¹⁾ UL L 46, str. 1.

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgija)
19. februarja 2018 – Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)**

(Zadeva C-134/18)

(2018/C 182/09)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Maria Vester

Tožena stranka: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali gre za kršitev členov 45 in 48 Pogodbe z dne 25. marca 1957 o delovanju Evropske unije (PDEU), če nazadnje pristojna država članica ob nastopu nezmožnosti za delo po poteku obdobja čakanja 52 tednov nezmožnosti za delo, med katerim so bile priznane dajatve za bolezen, na podlagi člena 57 Uredbe (ES) št. 883/2004⁽¹⁾ Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti zavrne pravico do dajatve za invalidnost, druga država članica, ki ni nazadnje pristojna, pa pred preučitvijo pravice do sorazmerne dajatve za invalidnost uporabi obdobje čakanja 104 tedne v skladu z nacionalnim pravom te države članice?

Ali je v tem primeru združljivo s pravico do prostega gibanja, da je zadevna oseba med tem obdobjem čakanja odvisna od socialne pomoči, ali pa je država članica, ki ni nazadnje pristojna, na podlagi členov 45 in 48 PDEU dolžna preučiti pravico do dajatev za invalidnost po poteku časa čakanja na podlagi zakonodaje nazadnje pristojne države, čeprav to z nacionalnim pravom države članice, ki ni nazadnje pristojna, ni dovoljeno?

⁽¹⁾ UL 2004, L 166, str. 1.

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Landgericht Bonn (Nemčija) 23. februarja
2018 – Antonio Romano, Lidia Romano/DSL Bank**

(Zadeva C-143/18)

(2018/C 182/10)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Landgericht Bonn

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeči stranki: Antonio Romano, Lidia Romano

Tožena stranka: DSL Bank

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 6(2)(c) Direktive 2002/65/ES⁽¹⁾ razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji ali praksi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki ne določa, da se pravica do odstopa od pogodbe ne uporablja za posojilno pogodbo, sklenjeno na daljavo, ki sta jo na potrošnikovo izrecno željo obe stranki že v celoti izpolnili, preden potrošnik uresniči svojo pravico do odstopa od pogodbe?
2. Ali je treba člene 4(2), 5(1), 6(1), drugi pododstavek, druga alineja, in 6(6) Direktive 2002/65/ES razlagati tako, da se za presojo ustreznosti obveščanja na podlagi določb nacionalnega prava za izvajanje členov 5(1), 3(1), točka (3)(a), Direktive 2002/65/ES in izvajanje pravice do odstopa od pogodbe s strani potrošnika na podlagi nacionalnega prava, ob upoštevanju vseh okoliščin posameznega primera in vseh okoliščin, ki so pomembne za sklenitev te pogodbe, upošteva povprečni potrošnik, ki je normalno obveščen ter razumno pozoren in preudaren?
3. Če sta odgovora na prvo in drugo vprašanje nikalna:

Ali je treba člen 7(4) Direktive 2002/65/ES razlagati tako, da nasprotuje predpisu države članice, ki v primeru odstopa od pogodbe o potrošniškem posojilu, sklenjene na daljavo, določa, da mora ponudnik potrošniku poleg zneska, ki ga je prejel od potrošnika na podlagi pogodbe pri prodaji na daljavo, plačati še denarno nadomestilo za koristi, pridobljene zaradi uporabe tega zneska?

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2002/65/ES z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo in o spremembi Direktive Sveta 90/619/EGS ter direktiv 97/7/ES in 98/27/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 4, str. 321).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemska)
28. februarja 2018 – X BV/Staatssecretaris van Financiën

(Zadeva C-160/18)

(2018/C 182/11)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Hoge Raad der Nederlanden

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: X BV

Tožena stranka: Staatssecretaris van Financiën

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 3(2), (4) in (5) Uredbe (ES) št. 1484/95⁽¹⁾ v povezavi s členom 141 Uredbe (ES) št. 1234/2007⁽²⁾ razlagati tako, da je postopek preverjanja iz navedenega člena tudi v primeru naknadnega preverjanja namenjen le zagotovitvi, da se pristojni organi pravočasno seznanijo z dejstvi ali okoliščinami, ki se nanašajo na zaporedne transakcije, ki lahko vzbudijo dvom o pravilnosti navedene uvozne cene CIF in ki lahko vodijo do podrobnejših kontrol?

Ali pa je pravilen nasprotni pristop in je treba postopek preverjanja iz člena 3(2), (4) in (5) Uredbe št. 1484/95 tudi v primeru naknadnega preverjanja razlagati tako, da ena ali več nadaljnjih prodaj s strani uvoznika na trgu Skupnosti po nižji ceni od navedene uvozne cene CIF pošiljke, povečane za znesek dolgovanih uvoznih dajatev, ne izpolnjuje zahtevanih pogojev (za prodajo) na trgu Skupnosti, tako da so že zaradi tega dolgovane dodatne dajatve? Ali je za odgovor na zadnje vprašanje pomembno, ali je uvoznik zgoraj navedeno nadaljnjo prodajo ali nadaljnje prodaje opravil po ceni, ki je nižja od veljavne reprezentativne cene? Ali je v zvezi s tem pomembno, da se je reprezentativna cena v obdobju pred 11. septembrom 2009 izračunavala drugače kot v obdobju po tem datumu? Ali je za odgovor na to vprašanje pomembno tudi, ali so kupci v Uniji podjetja, ki so povezana z uvoznikom?

2. Če je odgovor na vprašanja pod 1 zgoraj, da pomenijo nadaljnje prodaje z izgubo zadosten razlog za zavrnitev navedene uvozne cene CIF, kako je treba potem določiti višino dolgovanih dodatnih dajatev? Ali je treba podlago za izračun ugotoviti po metodah, ki so za določitev carinske vrednosti določene v členih od 29 do 31 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti⁽³⁾? Ali pa je treba to podlago ugotoviti izključno na podlagi veljavne reprezentativne cene? Ali v obdobju pred 11. septembrom 2009 člen 141(3) Uredbe (ES) št. 1234/2007 nasprotuje temu, da se uporabi za to obdobje določena reprezentativna cena?
3. Če iz odgovora na vprašanja pod 1 in 2 izhaja, da je za obveznost plačila dodatnih dajatev odločilno, da so bili uvoženi proizvodi na trgu Skupnosti prodani naprej z izgubo, in da je treba kot podlago za izračun zneska dolgovanih dodatnih dajatev zato upoštevati reprezentativno ceno, ali je člen 3(2), (4) in (5) Uredbe (ES) št. 1484/95 ob upoštevanju sodbe Sodišča Evropske unije z dne 14. decembra 2001, Kloosterboer Rotterdam B.V. (C-317/99, EU:C:2001:681), združljiv s členom 141 Uredbe (ES) št. 1234/2007?

⁽¹⁾ Uredba Komisije (ES) št. 1484/95 z dne 28. junija 1995 o podrobnih pravilih za izvajanje sistema dodatnih uvoznih dajatev in o določitvi dodatnih uvoznih dajatev v sektorjih perutninskega mesa in jajc ter za albumine iz jajc in o razveljavitvi Uredbe št. 163/67/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 17, str. 437).

⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 1234/2007 z dne 22. oktobra 2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode (Uredba o enotni SUT) (UL 2007, L 299, str. 1).

⁽³⁾ UL 1992, L 302, str. 1.

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Rechtbank Noord-Nederland (Nizozemska)
1. marca 2018 – HQ, IP, čigar zakonita zastopnica je HQ, JO/Aegean Airlines SA**

(Zadeva C-163/18)

(2018/C 182/12)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Rechtbank Noord-Nederland

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: HQ, IP, čigar zakonita zastopnica je HQ, JO

Tožena stranka: Aegean Airlines SA

Vprašnji za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 8(2) Uredbe št. 261/2004⁽¹⁾ razlagati tako, da potnik, ki ima na podlagi (v nacionalno pravo prenesene) Direktive 90/314/EGS⁽²⁾ o paketnem potovanju pravico, da zahteva povračilo cene vozovnice od organizatorja potovanja, ne more zahtevati več nobenega povračila od letalskega prevoznika?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali lahko potnik od letalskega prevoznika vendarle zahteva povračilo cene vozovnice, če je treba izhajati iz tega, da njegov organizator potovanja, če bi se ga štelo za odgovornega, finančno ni zmožen dejansko povrniti cene vozovnice, ta organizator potovanja pa tudi ni sprejel preventivnih ukrepov za zagotovitev povračila?

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 8, str. 10).

⁽²⁾ Direktiva Sveta z dne 13. junija 1990 o paketnem potovanju, organiziranih počitnicah in izletih (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 10, str. 132).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Arbeidsrechtbank Gent (Belgija) 7. marca 2018 – Ronny Rohart/Federale Pensioendienst

(Zadeva C-179/18)

(2018/C 182/13)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Arbeidsrechtbank Gent

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Ronny Rohart

Tožena stranka: Federale Pensioendienst (belgijski nacionalni pokojninski urad)

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je načelo lojalnega sodelovanja, kot je določeno v členu 4(3) PEU, v povezavi s Kadrovskimi predpisi uradnikov Evropske unije, kot so določeni v Uredbi Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 ⁽¹⁾ z dne 29. februarja 1968, treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da zakonska ureditev države članice ne dopušča, da se pri izračunu starostne pokojnine zaposlene osebe na podlagi njenih dosežkov v tej državi članici upošteva služenje vojaškega roka, ki ga je zadevna oseba odslužila v tej državi članici, ker je bila zadevna oseba v času služenja vojaškega roka in tudi potem neprekinjeno uradnik Evropske unije in zato ne izpolnjuje pogojev za izenačitev v skladu z zakonsko ureditvijo države članice?

⁽¹⁾ Uredba Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 z dne 29. februarja 1968 o določitvi Kadrovskih predpisov za uradnike in Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti (Kadrovski predpisi) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 2, str. 5)

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Consiglio di Stato (Italija) 9. marca 2018 – Agrenergy Srl/Ministero dello Sviluppo Economico

(Zadeva C-180/18)

(2018/C 182/14)

Jezik postopka: italijanščina

Predložitveno sodišče

Consiglio di Stato

Stranki v postopku v glavni stvari

Pritožnica: Agrenergy Srl

Nasprotna stranka v pritožbenem postopku: Ministero dello Sviluppo Economico

Vprašanje za predhodno odločanje

Sodišče naj odloči, ali je treba člen 3(3)(a) Direktive 2009/28/ES ⁽¹⁾, tudi o upoštevanju splošnega načela varstva zaupanja v pravo in celotne ureditve iz direktive glede spodbud za proizvodnjo energije iz obnovljivih virov, razlagati tako, da izključuje skladnost nacionalne zakonodaje, ki italijanski vladi omogoča, da s poznejšimi izvedbenimi uredbami določi zmanjšanje ali, vzporedno, izničenje predhodno določenih spodbujevalnih tarif, s pravom EU?

⁽¹⁾ Direktiva 2009/28/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, spremembi in poznejši razveljavitvi direktiv 2001/77/ES in 2003/30/ES (UL L 140, 2009, str. 16)

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalska) 12. marca 2018 – Fazenda Pública/Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

(Zadeva C-184/18)

(2018/C 182/15)

Jezik postopka: portugalsčina

Predložitevno sodišče

Tribunal Central Administrativo Sul

Stranke v postopku v glavni stvari

Pritožnica: Fazenda Pública

Nasprotni stranki v postopku s pritožbo: Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je povezane določbe členov 12, 56, 57 in 58 Pogodbe o Evropski Skupnosti (sedanji členi 18, 63, 64 in 65 Pogodbe o delovanju Evropske unije) treba razlagati tako, da nasprotujejo nacionalni ureditvi, kakršna je obravnavana v sporu o glavni stvari (člen 43(2) Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares (zakon o dohodku fizičnih oseb), sprejet z uredbo-zakonom št. 442 A/88 z dne 30. novembra, v različici iz zakona št. 109-B/2001 z dne 27. decembra), ki za kapitalške dobičke od odsvojitve nepremičnin, ki se nahajajo v državi članici (Portugalska), določa višjo davčno obremenitev, kadar odsvojitve izvrši državljan te države članice, ki prebiva v tretji državi (Angola), kot takrat, kadar isto vrsto posla opravi rezident države, v kateri se ta nepremičnina nahaja?

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 9. marca 2018 – Oro Efectivo S.L./Diputación Foral de Bizkaia

(Zadeva C-185/18)

(2018/C 182/16)

Jezik postopka: španščina

Predložitevno sodišče

Tribunal Supremo

Stranki v postopku v glavni stvari

Pritožnik v postopku s kasacijsko pritožbo: Oro Efectivo S.L.

Nasprotna stranka v postopku s kasacijsko pritožbo: Diputación Foral de Bizkaia

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost in načelo nevtralnosti ⁽¹⁾, ki izhaja iz navedene direktive, ter sodna praksa Sodišča, v kateri je razlagalo to direktivo, nasprotujejo nacionalni zakonodaji, v skladu s katero lahko država članica zahteva plačilo posrednega davka, ki ni DDV, od podjetnika ali ponudnika, ki od fizične osebe odkupi premoženje (v konkretnem primeru zlato, srebro ali nakit), če:

1. bo kupljeni predmet po predelavi in naknadnem prenosu namenjen gospodarski dejavnosti navedenega podjetnika;
2. se bodo izvajale transakcije, ki so predmet DDV, ko bo kupljeni predmet ponovno dan na trg, in
3. veljavna zakonodaja v tej isti državi podjetniku ali ponudniku ne dovoli, da pri takih transakcijah odbije davek, plačan za prvega od navedenih nakupov.

⁽¹⁾ UL L 347, str. 1.

Tožba, vložena 15. marca 2018 – Evropska komisija/Republika Poljska

(Zadeva C-192/18)

(2018/C 182/17)

Jezik postopka: poljščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopniki: A. Szmytkowska, K. Banks, H. Krämer in C. Valero)

Tožena stranka: Republika Poljska

Predlogi tožeče stranke

- Ugotovi naj se, da Republika Poljska s tem, da je v členu 13, točke od 1 do 3, zakona z dne 12. julija 2017 o spremembi zakona o sestavi rednih sodišč [Prawo o ustroju sądów powszechnych] uvedla različne upokojitvene starosti za ženske in moške, ki se zaposlijo v sodniški službi na rednih sodiščih, v sodniški službi na vrhovnem sodišču ali v službi pri državnem tožilstvu, ni izpolnila obveznosti iz člena 157 Pogodbe o delovanju Evropske unije ter členov 5(a) in 9(1) (f) Direktive 2006/54/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o uresničevanju načela enakih možnosti ter enakega obravnavanja moških in žensk pri zaposlovanju in poklicnem delu (preoblikovano) ⁽¹⁾, in
- ugotovi naj se, da Republika Poljska s tem, da je v členu 13, točka 1, navedenega zakona upokojitveno starost za sodnike na rednih sodiščih znižala in hkrati ministru za pravosodje podelila pravico, da v skladu s členom 1, točka 26(b) in (c), tega zakona odloča o podaljšanju delovnega obdobja sodnikov, ni izpolnila obveznosti iz člena 19(1), drugi pododstavek, Pogodbe o Evropski uniji v povezavi s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.
- Republik Poljski naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija Republiki Poljski očita, da s tem, da je v členu 13, točke od 1 do 3, zakona z dne 12. julija 2017 o spremembi zakona o sestavi rednih sodišč uvedla predpise, ki določajo različne upokojitvene starosti za ženske in moške, ki se zaposlijo v sodniški službi na rednih sodiščih, v sodniški službi na vrhovnem sodišču ali v službi pri državnem tožilstvu, in s tem, da je v členu 13, točka 1, navedenega zakona upokojitveno starost za sodnike na rednih sodiščih znižala in hkrati ministru za pravosodje podelila pravico, da v skladu s členom 1, točka 26(b) in (c), tega zakona odloča o podaljšanju delovnega obdobja sodnikov, ni izpolnila obveznosti iz člena 157 Pogodbe o delovanju Evropske unije ter členov 5(a) in 9(1)(f) Direktive 2006/54/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o uresničevanju načela enakih možnosti ter enakega obravnavanja moških in žensk pri zaposlovanju in poklicnem delu (preoblikovano) oziroma obveznosti iz člena 19(1), drugi pododstavek, Pogodbe o Evropski uniji v povezavi s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

⁽¹⁾ UL L 204, str. 23.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Cour d'appel de Mons (Belgija) 19. marca 2018 – Mydibel SA/État belge

(Zadeva C-201/18)

(2018/C 182/18)

Jezik postopka: francoščina

Predložitveno sodišče

Cour d'appel de Mons

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Mydibel SA

Tožena stranka: État belge

Vprašnji za predhodno odločanje

Ali je treba člene 14, 15, 168, 184, 185, 187 in 188 Direktive Sveta 2006/112/ES ⁽¹⁾ z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost razlagati in uporabljati tako, da se DDV na nepremičnino, pridobljeno kot investicijsko blago, ki je bil prvotno pravilno odbit, popravi, če je bila ta nepremičnina, pridobljena kot investicijsko blago, predmet sale and leaseback (prodaja in povratni zakup), ker:

- je transakcija sale and leaseback sestavljena tako, da je davčni zavezanec zakupno pravico (to je začasno stvarno pravico) podelil finančnima institucijama, ti pa sta v povezavi s tem davčnemu zavezancu istočasno odobrili zakup;
- je ta transakcija sale and leaseback popolnoma finančna transakcija, katere namen je povečati likvidnost davčnega zavezanca;
- transakcija sale and leaseback (prodaja in povratni zakup) ni bila obdavčena z DDV;
- je nepremičnina, pridobljena kot investicijsko blago, ostala v posesti davčnega zavezanca ter se je neprekinjeno in trajno uporabljala za obdavčeno dejavnost davčnega zavezanca tako pred transakcijo kot po njej?

Ali sta razlaga in uporaba zgoraj navedenih določb, na podlagi katerih je treba prvotno odbiti DDV popraviti, v skladu z načelom nevtralnosti DDV in/ali načelom enakega obravnavanja?

⁽¹⁾ UL L 347, str. 1.

Tožba, vložena 23. marca 2018 – Evropska komisija/Republika Poljska

(Zadeva C-206/18)

(2018/C 182/19)

Jezik postopka: poljščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopniki: J. Samnadda, J. Hottiaux, G. von Rintelen, agenti)

Tožena stranka: Republika Poljska

Predlogi tožeče stranke

Komisija Sodišču predlaga, naj:

- ugotovi, da je Republika Poljska s tem, da ni sprejela zakonskih in drugih predpisov za uskladitev z Direktivo 2014/26/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic ter izdajanju več ozemeljskih licenc za pravice za glasbena dela za spletno uporabo na notranjem trgu ⁽¹⁾ oziroma o tem ni obvestila Komisije, ni izpolnila svojih obveznosti iz člena 43 te direktive;
- Republiki Poljski na podlagi člena 260(3) PDEU zaradi kršitve obveznosti obvestitve o ukrepih naloži denarno kazen v višini 87 612 EUR na dan od razglasitve sodbe v obravnavani zadevi;
- Republiki Poljski naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

V skladu s členom 43(1) Direktive 2014/26/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic ter izdajanju več ozemeljskih licenc za pravice za glasbena dela za spletno uporabo na notranjem trgu morajo države članice zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, sprejeti do 10. aprila 2016. O tem morajo nemudoma obvestijo Komisijo.

Republika Poljska je 22. novembra 2017 Komisiji predložila tri že obstoječe pravne akte, s katerimi je Direktivo 2014/26/EU prenesla le deloma. Ker Republika Poljska ni v svoj pravni red prenesla vseh potrebnih določb in jih ni izvedla, se je Komisija odločila, da zadevo predloži Sodišču Evropske unije.

Komisija v tožbi predlaga, naj se Republiki Poljski naloži denarno kazen v višini 87 612 EUR na dan od razglasitve sodbe v obravnavani zadevi. Ta znesek naj bi bil določen upoštevajoč težo kršitve, trajanje kršitve in nujnost, zagotoviti odvračilni učinek.

⁽¹⁾ UL 2014, L 84, str. 72.

Pritožba, ki jo je Électricité de France (EDF) 27. marca 2018 vložila zoper sodbo Splošnega sodišča (tretji senat) z dne 16. januarja 2018 v zadevi T-747/15, EDF/Komisija

(Zadeva C-221/18 P)

(2018/C 182/20)

Jezik postopka: francoščina

Stranke

Pritožnica: Électricité de France (EDF) (zastopnik: M. Debroux, odvetnik)

Drugi stranki v postopku: Evropska komisija, Francoska republika

Predlogi

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- odloča o prvostopenjski tožbi in naj se ji ugodi ter posledično za nične razglasi člene od 1 do 5 Sklepa Komisije (EU) 2016/154 z dne 22. julija 2015 o državni pomoči SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) ⁽¹⁾;

podredno:

- dokončno odloči o prvem tožbenem razlogu in prvem delu drugega tožbenega razloga prvostopenjske tožbe, pri čemer naj ugodi temu prvemu delu drugega tožbenega razloga in posledično presodi, da se načelo udeleženca v tržnem gospodarstvu uporabi za sporni ukrep;
- spor vrne v razsojanje Splošnemu sodišču v drugačni sestavi, da se obravnavajo drugi tožbeni razlogi in trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v tožbi z dne 22. decembra 2015, in pridrži odločanje o stroških prve stopnje;

še bolj podredno:

spor vrne v razsojanje Splošnemu sodišču v drugačni sestavi, da se obravnavajo vsi tožbeni razlogi in trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v tožbi z dne 22. decembra 2015 (vključno s podredno podanimi razlogi), in pridrži odločanje o stroških prve stopnje;

vsekakor:

Komisiji naloži plačilo vseh stroškov tega pritožbenega postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica v utemeljitev pritožbe navaja štiri glavne pritožbene razloge in en pritožbeni predlog podredno.

S prvim pritožbenim razlogom se zatrjuje nespoštovanje pravnomočnosti sodbe, ki jo je 15. decembra 2009 izdalo Splošno sodišče v zadevi EDF/Komisija (T-156/04). Izpodbijana sodba sporni ukrep opredeljuje kot domnevno davčno oprostitev, kar je v nasprotju s sodbo z dne 15. decembra 2009, sprejeto v isti zadevi in v kateri je tak pristop izrecno zavržen. Za utemeljitev tega neskladja pri opredelitvi izpodbijanega akta se zdi, da se izpodbijana sodba implicitno – nepravilno – opira na nujnost, da se sodba z dne 15. decembra 2009 razlaga „ob upoštevanju“ potrdilne sodbe Sodišča z dne 5. junija 2012 (C-124/10 P). Vendar v tej sodbi Sodišče ni odločalo o opredelitvi spornega ukrepa, kar je dejanska ugotovitev.

Z drugim pritožbenim razlogom se zatrjuje izkrivljanje dokazov, predloženih Splošnemu sodišču. Ti dokazi opisujejo dejansko izveden ukrep prestrukturiranja kapitala družbe EDF ter ne omogočajo opredelitve domnevne davčne oprostitve, ki jo je ugotovilo Splošno sodišče.

S tretjim pritožbenim razlogom se zatrjuje kršitev narave in obsega obveznosti skrbnega in nepristranskega nadzora, ki jih določa nedavna sodna praksa Sodišča, zlasti sodba Frucona Košice z dne 20. septembra 2007 (C-300/16 P), ki je poleg tega bila navedena v pisnih stališčih, podanih pred Splošnim sodiščem.

S četrtem pritožbenim razlogom se zatrjuje, da je Splošno sodišče kršilo obveznost obrazložitve, in sicer tako glede opredelitve zadevnega ukrepa kot tudi neobstoja razprave o trditvah pritožnice, ki temeljijo na sodbi Frucone Košice.

Nazadnje, s podredno podanim pritožbenim razlogom se zatrjuje nepravilna uporaba prava, in sicer ker je bila zatrjevana pomoč opredeljena za novo pomoč, medtem ko bi jo bilo treba opredeliti za obstoječo pomoč.

(¹) UL L 34, str. 152.

Pritožba, ki jo je 9. aprila 2018 vložila Italijanska republika zoper sodbo Splošnega sodišča (peti senat) z dne 25. januarja 2018 v zadevi T-91/16, Italija/Komisija

(Zadeva C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Pritožnica: Italijanska republika (zastopnika: G. Palmieri, agentka, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Druga stranka v postopku: Evropska komisija

Predlog

— Italijanska republika Sodišču predlaga, naj v skladu s členoma 56 in 58 Statuta Sodišča razveljavi sodbo z dne 25. januarja 2018, ki je bila vročena 29. januarja 2018, in ki jo je Splošno sodišče Evropske unije izdalo v zadevi T-91/16, katere predmet je razglasitev ničnosti odločbe Komisije C(2015)9413 z dne 17. decembra 2015, ki je bil vročen 18. decembra 2015, o znižanju zneska prispevka Evropskega socialnega sklada za operativni program za Sicilijo, ki spada v okvir podpore Skupnosti za strukturno pomoč Skupnosti italijanskim deželam, na katere se nanaša cilj št. 1 (POR za Sicilijo 2000-2006) ter naj zadnjenavedeno odločbo razglasi za nično.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Italijanska republika je pred Sodiščem vložila pritožbo zoper sodbo z dne 25. januarja 2018, zadeva T-91/16, s katero je Splošno sodišče Evropske unije zavrnilo tožbo Italije zoper **odločbo Komisije C(2015)9413 z dne 17. decembra 2015, ki je bil vročen 18. decembra 2015, o znižanju zneska prispevka Evropskega socialnega sklada za operativni program za Sicilijo, ki spada v okvir podpore Skupnosti za strukturno pomoč Skupnosti italijanskim deželam, na katere se nanaša cilj št. 1 (POR za Sicilijo 2000-2006)**

Prvi pritožbeni razlog: kršitev členov 39 Uredbe 1260/99 (¹); 4, 6 in 10 Uredbe št. 438/[2001] (²); 317 PDEU; ter načela dokaznega bremena.

Splošno sodišče ni ugotovilo, da iz dejanskega stanja, ki ga je ugotovilo, izhaja, da se je revizijski postopek, ki ga je leta 2008 ponovno uvedla Komisija, nanašal na iste stroške, ki so že bili – v letih 2005 in 2006 – predmet revizije, ki se je končala pozitivno, pri čemer ni prišlo do nastanka novih dejstev.

Drugi pritožbeni razlog: kršitev členov 39 Uredbe 1260/99; 100 Uredbe 1083/2006⁽³⁾; 145 Uredbe 1303/2013⁽⁴⁾; ter načel dobrega upravljanja, kontradiktornosti in zaupanja.

Splošno sodišče je menilo, da je upravičeno – ne da bi za to obstajal razlog – več kot sedemletno skupno trajanje postopka finančnega popravka, v času katerega je Komisija v bistvu delovala na način, da šestmesečni prekluzivni rok od zaslišanja za sprejetje dokončne odločbe začne teči v trenutku, ki ga je ona sama določila po prostem preudarku, s čimer je izničila njegovo prekluzivnost.

Tretji pritožbeni razlog: kršitev členov 39(2) in (3) Uredbe 1260/99 in člena 10 Uredbe 438/2001. Izkrivljanje dejstev.

Splošno sodišče je ugotovilo, da je stopnja napak, ki je bila ugotovljena v obravnavanem primeru bistveno drugačna za obdobja pred in po 31. decembrom 2006 in tudi glede na stroške, ki se nanašajo na „uskklajene“ projekte ali na druge projekte. Kljub temu pa je nezakonito štelo za ustrezen popravek, določen z ekstrapolacijo enotne stopnje napake v višini 32,65 % na vsa leta programiranja in na vse vrste projektov. S tem je Splošno sodišče kršilo načelo sorazmernosti finančnih popravkov ter reprezentativnosti vzorcev.

-
- ⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 1260/1999 z dne 21. junija 1999 o splošnih določbah o Strukturnih skladih (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 14, zvezek 1, str. 31).
- ⁽²⁾ Uredba Komisije (ES) št. 438/2001 z dne 2. marca 2001 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES) št. 1260/1999 glede sistemov upravljanja in nadzora pomoči, dodeljene v okviru Strukturnih skladov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 14, zvezek 1, str. 132).
- ⁽³⁾ Uredba Sveta (ES) št. 1083/2006 z dne 11. julija 2006 o splošnih določbah o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu in Kohezijskem skladu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1260/1999 (UL 2006, L 210, str. 25).
- ⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 1303/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. decembra 2013 o skupnih določbah o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu, Kohezijskem skladu, Evropskem kmetijskem skladu za razvoj podeželja in Evropskem skladu za pomorstvo in ribištvo, o splošnih določbah o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu, Kohezijskem skladu in Evropskem skladu za pomorstvo in ribištvo ter o razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1083/2006 (UL 2013, L 347, str. 320).

SPLOŠNO SODIŠČE

Sodba Splošnega sodišča z dne 11. aprila 2018 – H/Svet

(Zadeva T-271/10 RENV) ⁽¹⁾

(Skupna zunanja in varnostna politika — Dodeljeni nacionalni član osebja pri EUPM v Bosni in Hercegovini — Sklep o premestitvi — Pristojnost vodje EUPM, da odloči o premestitvi dodeljenega nacionalnega člana osebja — Obveznost obrazložitve — Zloraba pooblastil — Očitna napaka pri presoji — Psihično nadlegovanje)

(2018/C 182/22)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Tožeča stranka: H (zastopnica: M. Velardo, odvetnica)

Tožena stranka: Svet Evropske unije (zastopnika: A. Vitro in F. Naert, agenta)

Predmet

Prvič, predlog na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti na eni strani odločbe z dne 7. aprila 2010, ki jo je podpisal vodja osebja Policijske misije Evropske unije (EUPM) v Bosni in Hercegovini in s katero je bila tožeča stranka premeščena na mesto „Criminal Justice Adviser – Prosecutor“ v regionalni urad v Banja Luki (Bosna in Hercegovina) in na drugi strani odločbe z dne 30. aprila 2010, ki jo je podpisal vodja EUPM iz člena 6 Sklepa Sveta 2009/906/SVZP z dne 8. decembra 2009 o EUPM v Bosni in Hercegovini (UL 2009, L 322, str. 22), s katero je bila potrjena odločba z dne 7. aprila 2010, in drugič, predlog na podlagi člena 268 PDEU za povrnitev škode, ki naj bi jo utrpela tožeča stranka.

Izrek

1. Tožba se zavrne.
2. H se naloži plačilo stroškov.

⁽¹⁾ UL C 221, 14.8.2010.

Sodba Splošnega sodišča z dne 10. aprila 2018 – Alcogroup in Alcodis/Komisija

(Zadeva T-274/15) ⁽¹⁾

(Ničnostna tožba — Konkurenca — Omejevalni sporazumi — Trg bioetanola in etanola — Upravni postopek — Sklep o odreditvi preiskave — Preiskovalna pooblastila Komisije — Varstvo zaupnosti komunikacije med odvetniki in strankami — Dokumenti, izmenjani po predhodni preiskavi — Zavrnitev Komisije, da se postopki za ugotavljanje kršitev prekinejo — Akt, zoper katerega ni pravnega sredstva — Nedopustnost)

(2018/C 182/23)

Jezik postopka: francoščina

Stranke

Tožeči stranki: Alcogroup (Bruselj, Belgija) in Alcodis (Bruselj) (zastopniki: P. de Bandt, J. Dewispelaere in J. Probst, odvetniki)

Tožena stranka: Evropska komisija (zastopniki: T. Christoforou, C. Giolito, V. Bottka in F. Jimeno Fernández, agenti)

Intervenienti v podporo tožečih strank: Orde van Vlaamse Balies (Bruselj) (zastopniki: sprva T. Bontinck in P. Goffinet, nato F. Wijckmans, S. Engelen in S. De Keer, odvetniki), Ordre des barreaux francophones et germanophone (Bruselj) (zastopniki: T. Bontinck, A. Guillerme in P. Goffinet, odvetniki), in Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles (Bruselj) (zastopniki: P. de Bandt, J. Dewispelaere in J. Probst, odvetniki)

Predmet

Predlog na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2015) 1769 final z dne 12. marca 2015, ki je bil na družbo Alcogroup in na vse družbe, ki jih ta neposredno ali posredno nadzira, vključno z družbo Alcodis, naslovljen v zvezi s postopkom uporabe člena 20(4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 (AT.40244 – Bioetanol), ter dopisa Komisije z dne 8. maja 2015, ki je bil na družbo Alcogroup naslovljen v okviru preiskav AT.40244 – Bioetanol in AT.40054 – Oil and Biofuel Markets.

Izrek

1. Tožba se zavrže kot nedopustna.
2. Alcogroup in Alcodis nosita svoje stroške ter stroške Evropske komisije, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.
3. Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone in Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles nosijo svoje stroške, nastale na tej stopnji.

⁽¹⁾ UL C 279, 24.8.2015.

Sklep predsednika Splošnega sodišča z dne 22. marca 2018 – Valencia Club de Fútbol/Komisija (Zadeva T-732/16 R)

(Začasna odredba — Državne pomoči — Pomoči, ki jih je Španija dodelila nekaterim profesionalnim nogometnim klubom — Državno poroštvo, ki ga da javni subjekt — Sklep o razglasitvi nezdružljivosti pomoči z notranjim trgov — Predlog za odlog izvršitve — Neobstoj nujnosti)

(2018/C 182/24)

Jezik postopka: španščina

Stranke

Tožeča stranka: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alicante, Španija) (zastopnika: J. GarcíaGallardo Gil-Fournier in A. Guerrero Righetto, odvetnika)

Tožena stranka: Evropska komisija (zastopniki: G. Luengo, B. Stromsky in P. Němečková, agenti)

Intervenientka v podporo tožeče stranke: Kraljevina Španija (zastopnica: A. Gavela Llopis, agentka)

Predmet

Predlog na podlagi členov 278 in 279 PDEU za odlog izvršitve Sklepa Komisije (EU) 2017/365 z dne 4. julija 2016 o državni pomoči SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), ki jo je Španija odobrila klubom Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol SAD in Elche Club de Fútbol SAD (UL 2017, L 55, str. 12).

Izrek

1. Predlog za izdajo začasne odredbe se zavrne.

2. Sklep z dne 10. novembra 2016, Valencia Club de Fútbol/Komisija (T-32/16 R) se razveljavi.
3. Odločitev o stroških se pridrži.

**Sklep predsednika Splošnega sodišča z dne 22. marca 2018 – Hércules Club de Fútbol/Komisija
(Zadeva T-766/16 R)**

(Začasna odredba — Državne pomoči — Pomoči, ki jih je Španija dodelila nekaterim profesionalnim nogometnim klubom — Državno poročstvo, ki ga da javni subjekt — Sklep o razglasitvi nezdržljivosti pomoči z notranjim trgov — Predlog za odlog izvršitve — Neobstoj nujnosti)

(2018/C 182/25)

Jezik postopka: španščina

Stranke

Tožeča stranka: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alicante, Španija) (zastopnika: S. Rating in Y. Martínez Mata, odvetnika)

Tožena stranka: Evropska komisija (zastopniki: G. Luengo, B. Stromsky in P. Němečková, agenti)

Intervenientka v podporo tožeče stranke: Kraljevina Španija (zastopnica: A. Gavela Llopis, agentka)

Predmet

Predlog na podlagi členov 278 in 279 PDEU za odlog izvršitve Sklepa Komisije (EU) 2017/365 z dne 4. julija 2016 o državni pomoči SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), ki jo je Španija odobrila klubom Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol SAD in Elche Club de Fútbol SAD (UL 2017, L 55, str. 12).

Izrek

1. Predlog za izdajo začasne odredbe se zavrne.
2. Sklep z dne 11. novembra 2016, Hércules Club de Fútbol/Komisija (T-766/16 R) se razveljavi.
3. Odločitev o stroških se pridrži.

Sklep Splošnega sodišča z dne 21. marca 2018 – Eco Bat Technologies in drugi/Komisija

(Zadeva T-361/17) ⁽¹⁾

(Ničnostna tožba — Omejevalni sporazumi — Trg za recikliranje avtomobilskih akumulatorjev — Odločba o popravku odločbe o ugotovitvi kršitve člena 101 PDEU in naložitvi glob — Rok za vložitev tožbe — Začetek — Zamuda — Nedopustnost)

(2018/C 182/26)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Tožeče stranke: Eco-Bat Technologies Ltd (Matlock, Združeno kraljestvo), Berzelius Metall GmbH (Braubach, Nemčija) in Société traitements chimiques des métaux (STCM) (Bazoches-les-Gallerandes, Francija) (zastopniki: M. Brealey, QC, I. Vandenborre in S. Dionnet, odvetnika)

Tožena stranka: Evropska komisija (zastopniki: F. van Schaik, G. Conte, I. Rogalski in J. Szczodrowski, agenti)

Predmet

Predlog na podlagi člena 263 PDEU, ki se nanaša, prvič, na razglasitev ničnosti Odločbe Komisije C(2017) 900 final z dne 8. februarja 2017 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU (zadeva AT.40018 – Recikliranje avtomobilskih akumulatorjev), kakor je bila popravljena z Odločbo Komisije C(2017) 2223 final z dne 6. aprila 2017, in drugič, na znižanje zneska globe, naložene tožečim strankam.

Izrek

1. Tožba se zavrže kot nedopustna.
2. Družbam *Eco-Bat Technologies Ltd*, *Berzelius Metall GmbH* in *Société traitements chimiques des métaux (STCM)* se naloži plačilo stroškov.

⁽¹⁾ UL C 318, 25.9.2017.

Sklep Splošnega sodišča z dne 21. marca 2018 – UD/Komisija

(Zadeva T-574/17) ⁽¹⁾

(Javni uslužbenci — Upravičenec do družinske pokojnine — Socialna varnost — Zavrnitev vloge za predhodno odobritev povračila nekaterih zdravstvenih stroškov — Nova vloga — Izključno potrditveni akt — Rok za vložitev tožbe — Nedopustnost)

(2018/C 182/27)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: UD (zastopnika: S. Orlandi in T. Martin, odvetnika)

Tožena stranka: Evropska komisija (zastopnika: T. Bohr in M. Mensi, agenta)

Predmet

Predlog na podlagi člena 270 PDEUP, s katerim se zahteva razglasitev ničnosti sklepa Komisije o zavrnitvi predhodne odobritve povračila nekaterih zdravstvenih stroškov tožeči stranki.

Izrek

1. Tožba se zavrže kot nedopustna.
2. UD se naloži plačilo svojih stroškov in stroškov Evropske komisije.

⁽¹⁾ UL C 369, 30.10.2017.

Tožba, vložena 24. januarja 2018 – Giove Gas/EUIPO – Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)

(Zadeva T-34/18)

(2018/C 182/28)

Jezik, v katerem je bila tožba vložena: italijanščina

Stranke

Tožeča stranka: Giove Gas Srl (Tarquinia, Italija) (zastopnika: A. Bergonzini in F. Dinelli)

Tožena stranka: Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO)

Druga stranka pred odborom za pritožbe: Compagnie des gaz de petrole Primagaz (Pariz, Francija)

Podatki o postopku pred EUIPO

Prijavitelj sporne znamke: tožeča stranka

Zadevna sporna znamka: figurativna znamka Evropske unije, ki vsebuje besedne elemente „KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA“ – Prijava št. 14 740 559

Postopek pred EUIPO: postopek z ugovorom

Izpodbijana odločba: Odločba drugega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 27. novembra 2017 v zadevi R 1271/2017-2

Tožbena predloga

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- izpodbijano odločbo v celoti spremeni;
- odredi registracijo znamke.

Navajani tožbeni razlog

- Kršitev člena 8(1)(b) Uredbe št. 1001/2017.

Tožba, vložena 5. marca 2018 – Szegedi/Parlament

(Zadeva T-135/18)

(2018/C 182/29)

Jezik postopka: madžarščina

Stranki

Tožeča stranka: Szegedi Csanád (Budimpešta, Madžarska) (zastopnik: Bodó Kristóf odvetnik)

Tožena stranka: Evropski parlament

Predloga

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- obvestilo o dolgotrajnem znesku št. 2017-1635, ki ga je izdal generalni sekretar Evropskega parlamenta, razglasi za nično;
- razglasi ničnost odločbe o vračilu, ki jo je 30. novembra 2017 sprejel generalni sekretar Evropskega parlamenta, in sicer za znesek 264 196,11 EUR.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka v podporo tožbi navaja sedem tožbenih razlogov.

1. Prvi razlog: sklepi v zvezi s povračilom potnih stroškov in akreditiranimi parlamentarnimi pomočniki iz odločbe generalnega sekretarja so v nasprotju z objektivno resničnostjo. Tožeča stranka je zahtevala zgolj povračilo potnih stroškov v tistih primerih, v katerih je bila do tega upravičena v skladu z določbami Sklepa št. 2009/C 159/01 predsedstva Evropskega parlamenta o izvedbenih ukrepih za statut poslancev Evropskega parlamenta.

Akreditirani parlamentarni pomočniki, na katere se nanaša sklep, ki so z Evropskim parlamentom v pogodbenem razmerju, so opravljali podporne naloge za izvrševanje poslanskih nalog tožeče stranke v Bruslju in Strasbourgu.

2. Drugi razlog: kršitev načela enakosti orožij.

Tožeča stranka ni imela dostopa do dokazov, na katerih temeljijo dejstva iz sklepa generalnega sekretarja. Čeprav jih je pisno zahtevala, ji generalni sekretar ni poslal navedenih dokazov, zaradi česar ji je bila vsekakor preprečena predložitev vsebinskih stališč. Sklep generalnega sekretarja, na kateri temelji obvestilo o dolgovanem znesku, kot pravni akt, ki posega v položaj tožeče stranke, je bil sprejet ob kršitvi načel nepristranskega in poštenega postopka ter enakosti orožij in pravice tožeče stranke do obrambe.

3. Tretji razlog: v sklepu generalnega sekretarja je napačno uporabljeno pravo glede dokaznega bremena. V nasprotju s tem, kar se zatrjuje v sklepu generalnega sekretarja, trditev, navedenih v točki 54 sodbe Splošnega sodišča z dne 10. oktobra 2014, izdane v zadevi T-479/13, Marciani/Parlamento, ni mogoče šteti za upoštevne v obravnavani zadevi, prav zato, ker je bilo treba v primeru poslanca Marcianija uporabiti tako imenovani Pravilnik PEAM [Pravilnik o povračilu in nadomestilu stroškov poslancem Evropskega parlamenta], medtem ko je v času mandata tožeče stranke kot poslanca že veljala Uredba Sveta (ES) št. 160/2009.

4. Četrti razlog: neobstoj pravne podlage za povračilo prejemkov, izplačanih akreditiranim parlamentarnim pomočnikom. Ta razlog ima dva dela:

Prvi del četrtega razloga temelji na neobstoju pravnega razmerja med tožečo stranko in Evropskim parlamentom. Od začetka veljavnosti Uredbe (ES) št. 160/2009 je Evropski parlament – in ne poslanec – tisti, ki ima pravno razmerje z akreditiranim parlamentarnim pomočnikom, in Evropski parlament ne povrne stroškov, temveč izplača prejemke. Kar zadeva delovno razmerje, v katerem so akreditirani parlamentarni pomočniki, tožeča stranka nima nobenega pogodbenega razmerja z Evropskim parlamentom. Evropski parlament tožeči stranki ni izplačal ustreznega prejemka akreditiranega parlamentarnega pomočnika. Ob neobstoju pravnega razmerja in pravne podlage tožeča stranka ne more imeti nobene dolžnosti vračila v korist Evropskega parlamenta.

Drugi del četrtega razloga temelji na tem, da dejavnost, ki ni povezana s službo akreditiranih parlamentarnih pomočnikov, ne ustvari nobene pravice do povračila izplačanega prejemka. Člen 12 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije ne prepoveduje opravljanja zunanje dejavnosti, temveč se zahteva le ustrezno soglasje organa za imenovanja. Vendar v primeru, da se ne zaprosi za soglasje, zakonodaja ne predpisuje sankcij v obliki celotnega vračila izplačanih prejemkov.

5. Peti razlog: prepoved retroaktivne uporabe predpisa, ki vzpostavlja obveznost. Točka 8 sklepa generalnega sekretarja se – med drugimi pravnimi podlagami zadevnega sklepa – nanaša na člen 39a izvedbenih ukrepov, čeprav Sklep št. 2015/C 397/03 predsedstva Evropskega parlamenta o spremembi izvedbenih ukrepov za statut poslancev Evropskega parlamenta velja od 1. januarja 2016, tako da ne more biti upošteven za ta spor.

6. Šesti razlog: neizpolnitev obveznosti obrazložitve in kršitev načela sorazmernosti, kar zadeva določitev zneska. Zahtevani znesek ni podrobno utemeljen niti z metodo izračuna in predpostavlja, da parlamentarni pomočnik ni nikoli opravljal dela za tožečo stranko.

7. Sedmi razlog: opravljena je bila ocena dokumenta, ki dokazuje datum poti in ki je bil priložen povračilu potnih stroškov, ki odstopa od svojega namena, na podlagi tega dokumenta pa je bil sprejet neutemeljen sklep.

Tožba, vložena 16. marca 2018 – Chrysses Demetriades & Co. in Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co/Svet in drugi

(Zadeva T-198/18)

(2018/C 182/30)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Tožeči stranki: Chrysses Demetriades & Co. LLC (Limassol, Ciper), Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co LLC (Limassol) (zastopnik: P. Tridimas, barrister)

Tožene stranke: Svet Evropske unije, Evropska komisija, Evropska centralna banka, Euroskupina in Evropska unija

Predlogi

Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj:

- toženim strankam naloži plačilo zneskov, navedenih v tabeli, priloženi k tožbi, skupaj z obrestmi od 26. marca 2013 do izdaje sodbe Sodišča;
- toženim strankam naloži plačilo stroškov.

Tožeči stranki Splošnemu sodišču podredno predlagata, naj:

- ugotovi nepogodbeno odgovornost Evropske unije in/ali toženih institucij;
- določi postopek za ugotavljanje škode, ki je dejansko nastala tožečima strankama, in
- toženim strankam naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlog in bistvene trditve

Tožeči stranki v utemeljitev tožbe navajata štiri tožbene razloge, ki so v bistvu enaki ali podobni tistim, navedenim v zadevi T-197/18, *JV Voscf and Others/Svet in drugi*.

Tožba, vložena 23. marca 2018 – VQ/ECB

(Zadeva T-203/18)

(2018/C 182/31)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Tožeča stranka: VQ (zastopnik: G. Cahill, Barrister)

Tožena stranka: Evropska Centralna Banka

Predlogi

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- na podlagi člena 263 PDEU sklep Evropske centralne banke SNC-2016-0026 z dne 14. marca 2018 razglasi za ničten;

- na podlagi člena 277 PDEU člen 18(6) Uredbe o enotnem mehanizmu nadzora ⁽¹⁾ razglasi za ničen ter posledično za ničen razglasi navedeni sklep in
- ECB naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka v podporo tožbi navaja tri tožbene razloge.

1. S prvim tožbenim razlogom se zatrjuje, da je ECB s tem, da je upravno denarno kazen naložila na podlagi pravnega okvira, ki temelji na takšnih nacionalnih določbah oziroma določbah prava Unije, ki nimajo neposrednega učinka, kršila člen 18(1) Uredbe o enotnem mehanizmu nadzora in člen 49(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah
 - Tožeča stranka trdi, da povratnih odkupov delnic, opravljenih med 1. januarjem 2014 in 31. decembrom 2015 ni mogoče šteti za kršitev členov 77(a) in 78 Uredbe 575/2013 ⁽²⁾, saj varovalni kapitalski blažilnik niti ni bil zavezujoč niti ni bil določen do 1. januarja 2016.
 - V delu, kjer se sklep ECB sklicuje na pravila, ki urejajo varovalni kapitalski blažilnik v Direktivi 2013/36 ⁽³⁾, ki niti ni bil zavezujoč niti ni bil določen do 1. januarja 2016, tožeča stranka trdi, da je ECB naložila upravno denarno kazen ob neobstoju takšnega pravila nacionalnega prava oziroma prava Unije, ki bi se neposredno uporabljalo.
 - Izpodbijani sklep zato krši člen 18(1) Uredbe o enotnem mehanizmu nadzora in zlasti načelo zakonitosti iz člena 49 (1) Listine o temeljnih pravicah.
2. Z drugim tožbenim razlogom se zatrjuje, da je ECB s tem, da je naložila objavo upravne denarne kazni v neanonimni obliki, kršila člen 132(1)(b) Uredbe št. 468/2014 ⁽⁴⁾.
3. S tretjim tožbenim razlogom se zatrjuje, da je člen 18(6) Uredbe o enotnem mehanizmu nadzora nezakonit ter da krši člena 263, šesti odstavek, PDEU in člen 47 Listine o temeljnih pravicah, in sicer ker obveznost objave upravne denarne kazni nalaga ne glede na dejstvo, da ima tožeča stranka namen vložiti tožbo pred Splošnim sodiščem v rokih, določenih v členu 263, šesti odstavek, PDEU.
 - Svet je s tem, da je uvedel takšno pravilo, kakršno je člen 18(6) Uredbe o enotnem mehanizmu nadzora, tožečim strankam – ki imajo namen vložiti tožbo zoper sklep o tem, da upravna denarna kazen ni podana anonimno – onemogočil dvomesečni rok, določen v členu 263, šesti odstavek, PDEU.
 - Izpodbijana določba odstopa od dvomesečnega roka za vložitev ničnostne tožbe in daje ECB enostransko pristojnost, da določi, kdaj mora kreditna institucija vložiti tožbo.
 - Medtem ko ima ECB pooblastilo za objavo upravne denarne kazni, mora zadevna kreditna institucija vložiti tožbo pred odločitvijo ECB o objavi kazni. Ta položaj povzroča nerazumno negotovost kreditne institucije, ki lahko sčasoma omeji njeno sposobnost vložitve tožbe in na koncu krši njegovo temeljno pravico do učinkovitega pravnega sredstva.

- Zato je člen 18(6) Uredbe o enotnem mehanizmu nadzora v nasprotju s členom členu 263, šesti odstavek, PDEU in členom 47 Listine o temeljnih pravicah.
- Ker je ECB tožeči stranki odvzela pravico do učinkovitega pravnega sredstva, je treba izpodbijani sklep razglasiti za ničen.

- ⁽¹⁾ Uredba Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL 2013, L 287, str. 63).
- ⁽²⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, str. 1).
- ⁽³⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, str. 338).
- ⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 468/2014 Evropske centralne banke z dne 16. aprila 2014 o vzpostavitvi okvira za sodelovanje znotraj enotnega mehanizma nadzora med Evropsko centralno banko in pristojnimi nacionalnimi organi ter z imenovanimi nacionalnimi organi (ECB/2014/17) (UL L 141, str. 1).

**Tožba, vložena 30. marca 2018 – Piaggio & C./EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group
(Ciclomotori)**

(Zadeva T-219/18)

(2018/C 182/32)

Jezik, v katerem je bila tožba vložena: italijanščina

Stranke

Tožeča stranka: Piaggio & C. SpA (Pontedera, Italija) (zastopnik: F. Jacobacci, odvetnik)

Tožena stranka: Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO)

Druga stranka pred odborom za pritožbe: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd (Taizhou City, Kitajska)

Podatki o postopku pred EUIPO

Imetnik spornega modela: druga stranka pred odborom za pritožbe

Zadevni sporni model: model Skupnosti št. 1 783 655-0002

Izpodbijana odločba: Odločba tretjega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 19. januarja 2018 v zadevi R 1496/2015-3

Tožbeni predlogi

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- izpodbijano odločbo razveljavi;
- registriran model Skupnosti št. 1 783 655-0002 imetnika iz razlogov, ki so navedeni v tej tožbi, razglasi za ničen;
- v skladu s členom 190 Poslovnika Splošnega sodišča stroške postopka pred odborom za pritožbe naloži tožeči stranki in imetniku;
- EUIPO in morebitnemu intervenientu naloži plačilo vseh stroškov tega postopka.

Navajani tožbeni razlogi

- napačna razlaga in uporaba člena 6 Uredbe št. 6/2002;
- kršitev člena 25(1)(e) Uredbe št. 6/2002;
- kršitev člena 25(1)(f) Uredbe št. 6/2002.

Tožba, vložena 5. aprila 2018 – Transtec/Komisija**(Zadeva T-228/18)**

(2018/C 182/33)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Transtec (Bruselj, Belgija) (zastopnika: L. Levi in N. Flandin, odvetnika)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predlogi

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- razglasi, da je ta tožba dopustna in utemeljena;

in zaradi tega:

- odločbo z dne 26. marca 2018, s katero je Evropska komisija zavrnila ponudbo konzorcija, katerega vodja je tožeča stranka, za sklop št. 3 v okviru javnega razpisa „Framework contract for the implementation of external aid 2018 (SIEA EUROPAID/138778/DH/SER/MULTI)“ (v nadaljevanju: javni razpis), ki se nanaša na okvirno pogodbo za opravljanje storitev v korist tretjih držav, ki so prejemnice zunanje pomoči EU, in s katero je sklop št. 3 oddala desetim drugim ponudnikom, razglasi za nično;
- z ukrepi procesnega vodstva (glej člen 55 Poslovnika Splošnega sodišča) pozove toženo stranko, naj predloži (i) značilnosti in prednosti desetih ponudb, ki jih je izbrala za sklop št. 3, ter njihove točke za podpostavke 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5, 1.6, ki so zajete s postavko Splošna organizacija in metodologija (*Global Organisation and Methodology*), ter točke, ki so bile dodeljene desetim ponudbam za sklop št. 3 za postavko Finance (*Financial Score*), in (ii) podrobno poročilo ocenjevalnega odbora;
- odškodninski zahtevek v znesku bruto marže 2 400 000 EUR razglasi za dopusten in utemeljen;
- toženi stranki naloži plačilo vseh stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja šest tožbenih razlogov:

1. Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 106 Uredbe (EU, EURATOM) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne oktobra 2012 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 (UL 2012, L 298, str. 1) (v nadaljevanju: Finančna uredba) in člena 4 Navodil ponudnikom (*Instructions to Tenderers*) (v nadaljevanju: Navodila). To kršitev naj bi storila Komisija, saj ponudnika, ki je pripadal enemu od konzorcijev, ki jim je oddala naročilo, zaradi njegovih nepravilnosti ni izključila.

2. Drugi tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji, ki naj bi jo storila Komisija, na kršitev določb člena 110(5) Finančne uredbe, člena 151 Delegirane uredbe Komisije (EU) št. 1268/2012 z dne 29. oktobra 2012 o pravilih uporabe Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije (UL 2012, L 362, str. 1) (v nadaljevanju: Izvedbena uredba), obveznosti, ki izhaja iz člena 41(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), da se spoštuje načelo dobrega upravljanja, in člena 15(3) Navodil, ker Komisija ni dovolj natančno pregledala ponudbe, ki so bile nenormalno nizke.
 3. Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve, kakor izhaja iz člena 113(2) Finančne uredbe in člena 161(1) Izvedbene uredbe.
 4. Četrty tožbeni razlog se nanaša na kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva, kakor je določena v členu 47 Listine.
 5. Peti tožbeni razlog se nanaša na kršitev načel enakega obravnavanja, prepovedi diskriminacije in zagotovitve lojalne konkurence ter na kršitev člena 102(1) in (2) Finančne uredbe, ker naj bi bile določbe člena 7 Navodil nezakonite.
 6. Šesti tožbeni razlog se nanaša na načelo dobrega upravljanja, kakor je določeno v členu 41 Listine, ker naj bi bile določbe člena 7(3) Navodil nezakonite.
-

ISSN 1977-1045 (elektronska različica)
ISSN 1725-5244 (tiskana različica)

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL